

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D. ve věci žalobce **M. J.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Hlavešem, advokátem se sídlem Šumperk, Slovanská 20, proti žalovanému **Policejnímu prezidentu Policie České republiky** se sídlem Praha 7, Strojnická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2011, č.j. PPR-18503-5/ČJ-2011-99KP, ve věci služebního poměru

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 13.12.2011, č.j. PPR-18503-5/ČJ-2011-99KP se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňka Hlaveše, advokáta se sídlem Šumperk, Slovanská 20.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání

a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 8.9.2011, č.j. KRPM:38389-8/ČJ-2011-1400KR, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o obnovu řízení o propuštění ze služebního poměru.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 180 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služ. zák.“), neboť příslušným orgánem, tj. soudem v trestním řízení, bylo pravomocně rozhodnuto, že žalobce nespáchal trestný čin, a žalovaný byl tímto rozhodnutím vázán. Byl proto dán zákonný důvod obnovy řízení o propuštění ze služebního poměru dle § 192 odst. 1 písm. b) služ. zák. Žalobce souhlasí s žalovaným, že řízení o propuštění ze služebního poměru je řízením samostatným, v němž není standardně třeba vyčkat výsledku trestního řízení. Na druhé straně však postup služebního funkcionáře dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. připadá v úvahu pouze ve zcela zjevně důvodných případech, jímž rozhodně nebyl případ žalobce, jehož trestní stíhání se od počátku jeví jako neopodstatněné. Žalobce byl nepovolením obnovy shora uvedeného řízení o propuštění ze služebního poměru zkrácen na svých právech, tudíž by napadené rozhodnutí mělo být zrušeno.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě v podstatě setrval na stěžejním závěru, z něhož žalované rozhodnutí vychází, a to, že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru nezáviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak. Znění § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. umožňuje služebním funkcionářům učinit si samostatně úvahu o tom, zda jednání žalobce má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Řízení o propuštění ze služebního poměru je nezávislé na výsledku trestního řízení a služební funkcionář nemusí vyčkat rozhodnutí o tom, zda bude jednání policisty shledáno trestným činem.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 10.2.2009, č.j. NŘSMKVS-73/2009 propuštěn ze služebního poměru příslušníka PČR podle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák., když žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Odvolání proti tomuto rozhodnutí, v němž žalobce namítal, že jemu vytkané jednání nemá znaky trestného činu, bylo zamítnuto rozhodnutím Ředitele PČR Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje ze dne 6.4.2009 č.j. KRPT-18669-5/ČJ-2009-0700KR-PK. Rozhodnutí o odvolání bylo na základě žaloby žalobce přezkoumáno zdejší soudem, který rozsudkem ze dne 25.10.2010, č.j. 22 Ca 177/2009-47 žalobu zamítl, neboť konstatoval, že žalobce byl v mezidobí rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 24.3.2010, č.j. 1 T 162/2009-246

ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 3 To 501/2010-269 uznán vinným z jednání, jež mu bylo vytýkáno rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru, čímž spáchal přečin poškozování cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Zdejší soud proto uzavřel, že dle § 52 odst. 2 věty první s.ř.s. je soud vázán pravomocným rozhodnutím soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Následně však usnesením ze dne 30.3.2011, č.j. 6 Tdo 217/2011-22 zrušil citovaný trestní rozsudek zdejšího soudu Nejvyšší soud ČR, v důsledku čehož byl rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 3 To 501/2010 zrušen rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 24.3.2010, č.j. 1 T 162/2009-246 a žalobce byl dle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť v obžalobě popsany skutek se sice stal, avšak není trestným činem, jelikož nebyly naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, kdy z objektivní stránky trestného činu absentuje následek, tj. způsobení vážné újmy na právech, a ze subjektivní stránky trestného činu absentuje zavinění ve vztahu k následku. Žalobce z uvedeného důvodu dne 29.7.2011 podal žádost o obnovu řízení o propuštění ze služebního poměru z důvodu dle § 192 odst. 1 písm. a) a b) služ. zák., neboť tvrdil, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 3 To 501/2010 vyšla najevo nová skutečnost, která existovala i v době původního rozhodnutí, a sice, že nejsou dány znaky trestného činu, a dále, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru záviselo na posouzení předběžné otázky, zda popsání jednání má či nemá znaky trestného činu, přičemž soudem v trestním řízení, jako orgánem příslušným, bylo o této předběžné otázce rozhodnuto jinak, než jak o ní rozhodl služební funkcionář. Žádosti však rozhodnutím správního orgánu I. stupně, potvrzeným rozhodnutím žalovaného nebylo vyhověno.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že žalobce nebyl propuštěn pro spáchání trestného činu, ale pro zavrženíhodné jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a které je v přímém rozporu s morálními požadavky kladenými na policistu, takže je neslučitelné s postavením policisty. Řízení trestní nelze směřovat s řízením ve věcech služebního poměru. Služební funkcionář rozhodující o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. postupuje dle vlastního uvážení a bez ohledu na výsledek trestního řízení. Je zcela nesporné, že skutek se stal, byl spáchán zavrženíhodným jednáním žalobce a zejména z důvodu medializace případu došlo k poškození dobré pověsti PČR. Z § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. nelze dovodit bezpodmínečná nutnost naplnění všech znaků trestného činu. V závěru odůvodnění správní orgán I. stupně podotkl, že stejný důsledek, tj. propuštění ze služebního poměru příslušníka PČR, by nastal i v případě, kdyby služební funkcionář postupoval dle § 42 odst. 1 písm. e) služ. zák., tj. uložil žalobci kázeňský trest odnětí služební hodnosti pro porušení § 45 odst. 1 písm. i) a § 46 odst. 1) služ. zák., tj. povinnosti chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Žalobce v odvolání vyjádřil nesouhlas s právním posouzením správního orgánu I. stupně. Uvedl, že jednání, pro které je policista propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák., ať již jakkoli nemístné a zavrženíhodné musí mít všechny znaky trestného činu. V tom tkví též obtížnost rozhodování služebního funkcionáře, neboť tento ještě před rozhodnutím orgánů činných

v trestním řízení, resp. mnohdy ještě před zahájením trestního stíhání musí rozhodnout, že dané jednání splňuje všechny znaky trestného činu. Takové rozhodnutí má tudíž místo jen tam, kde je případ zcela jednoznačný a je neúnosné, aby daná osoba nadále vystupovala jako policista. Učiní-li následně orgány činné v trestním řízení jednoznačný závěr, že jednání policisty není trestným činem, musí služební funkcionář rozhodnutí o předběžné otázce akceptovat.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že služební funkcionář při rozhodování o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. musí rozhodovat toliko na základě takového zjištění skutkového stavu, který nezavdává pochybnosti o skutkovém ději, a není povinen vyčkat rozhodnutí o tom, zda jednání policisty bude shledáno přestupkem či trestným činem. Rozhodování o trestném činu proto nelze považovat ve vztahu k rozhodování o propuštění ze služebního poměru za předběžnou otázku. Dále namítl, že žalobce k hájení svých práv nezvolil správný procesní prostředek, neboť obnova řízení je určena k nápravě skutkových nesprávností, naopak k nápravě právních omylů slouží institut přezkumného řízení dle § 193 služ. zák. Odkázal rovněž na rozhodnutí NSS, sp. zn. 6 As 39/2009, z něhož vyplývá, že důvodem pro obnovu řízení nemůže být toliko právní názor žalovaného, který se dle názoru účastníka řízení ve světle judikatury ukazuje jako chybný.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle § 180 odst. 5 služ. zák. vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.

Podle § 192 odst. 1 služ. zák. řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže

- a) vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit,
- b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, nebo
- c) rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý, a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.

Mezi stranami nesporný a rovněž soudem sdílený je závěr, že služební funkcionář rozhodující dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. samostatně hodnotí, zda jsou naplněny všechny zákonné podmínky pro propuštění policisty ze služebního poměru, tj. včetně otázky, zda jednání policisty má znaky trestného činu. Právě

formulací „jednání, které má znaky trestného činu“ se uvedená skutková podstata odlišuje od skutkových podstat dle § 42 odst. 1 písm. a) až c) služ. zák., jež užívají pojmu „trestný čin“. O tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, si však služební funkcionář nemůže učinit ani úsudek (§ 180 odst. 5 věta předposlední služebního zákona). Jen soud je totiž oprávněn rozhodnout o vině a trestu za trestné činy (čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Jen v trestním řízení lze nalézt, zda se příslušník dopustil trestného činu. Výlučně v trestním řízení jsou příslušníkovi garantována všechna práva, která mu dávají dostatečný prostor pro prokázání neviny. K propuštění policisty ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. a) až c) služ. zák. tak může dojít vždy až po pravomocném odsouzení policisty za trestný čin. V případě dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. však služební funkcionář nečiní závěr o tom, že by se policista dopustil trestného činu, nýbrž toliko jednání, které má znaky trestného činu. O této otázce je tedy služební funkcionář oprávněn (povinen) učinit si úsudek samostatně a nemusí (nemůže) vyčkat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Za správný, gramatickému výkladu zákona odpovídající považuje soud názor žalobce, že služební funkcionář musí dospět k závěru, že jednání policisty naplňuje všechny znaky (formální i materiální) trestného činu. Služební funkcionář však rozhoduje za situace, kdy existuje pouhé podezření na to, že jednání policisty skutečně je trestným činem. Že se jedná v mnoha případech o situaci nejednoznačnou, a že je proto k takovému posouzení a hodnocení nutno přistupovat ze strany služebního funkcionáře obzvlášť pečlivě a citlivě, jak zdůraznil žalobce, je nasnadě (viz shodně rozsudek KS v Hradci Králové sp. zn. 30 Ad 9/2012).

V posuzované věci vyšlo po pravomocném skončení řízení najevo, že jednání, na jehož základě byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, nemělo znaky trestného činu, tj. že předpoklady, z nichž služební funkcionář vycházel, jsou mylné. Žalobce z toho dovodil existenci skutečnosti odůvodňující povolení obnovy řízení dle § 192 odst. 1 písm. a) a b) služ. zák.

Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, prolamujícím účinek právní moci rozhodnutí. Okamžik právní moci je přitom důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek. Základním principem obnovy řízení v každé procesní úpravě je možnost účastníka požádat o nařízení obnovy řízení v případě, vyjdou-li najevo dříve neznámé skutečnosti či důkazy, které existovaly v době řízení a účastník je bez své viny nemohl uplatnit (v podrobnostech viz žalovaným citované rozhodnutí NSS, sp. zn. 6 As 39/2009, publikované pod č. 2144/2010 Sb. NSS).

Tomuto základnímu vymezení institutu obnovy řízení jako nástroji k odstranění skutkového omylu v důsledku najevo nově vzešlé skutečnosti, která již existovala v době původního rozhodnutí, však odpovídá toliko důvod obnovy dle § 192 odst. 1 písm. a) služ. zák. Zbylé dva důvody obnovy řízení dle § 192 odst. 1 písm. b) a c) služ. zák. dopadají na situace odlišné, tj. nikoli na typické skutkové „novoty“.

Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že důvod obnovy řízení dle § 192 odst. 1 písm. a) služ. zák. v posuzovaném případě shledat nelze, neboť se neobjevila žádná nová skutečnost, která existovala v době původního

řízení. I kdybychom totiž (nesprávně) považovali za novou skutečnost rozhodnutí zdejšího soudu o zproštění obžaloby č.j. 3 To 501/2010 ze dne 17.6.2011, nemohli bychom konstatovat, že tato „skutečnost“ existovala již v době původního rozhodnutí, které pravomocně skončilo dne 6.4.2009.

S ohledem na obsah žalobních bodů a argumentaci žalovaného je tedy stěžejní otázkou, zda lze v posuzovaném případě shledat důvod obnovy řízení dle § 192 odst. 1 písm. b) služ. zák., tj. zda lze konstatovat, že rozhodnutí soudu v trestním řízení o zproštění žalobce obžaloby pro skutek, pro nějž byl dříve pravomocně propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák., neboť jednání, v němž služební funkcionář shledal znaky trestného činu, ve skutečnosti tyto znaky nemá, je ve smyslu § 192 odst. 1 písm. b) služ. zák. rozhodnutím o předběžné otázce, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak.

Aplikuje-li správní orgán či soud dispozici právní normy, posuzuje, zda jsou naplněny všechny zákonné podmínky, vyjádřené v hypotéze této normy, tj. v uvedeném obecném smyslu předběžně odpovídá na otázky, zda je splněna každá jednotlivá zákonná podmínka podmiňující užití předmětné normy. Užití pojmu „předběžná otázka“ v § 180 odst. 5 služ. zák. (otázka, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena) však zcela koresponduje s § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který vymezuje předběžnou otázku v užším smyslu jako „otázku, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto“. Shodně se správním řádem i služ. zák. svěřuje v § 180 odst. 5 oprávnění správnímu orgánu učinit si o předběžné otázce (v užším smyslu) samostatný úsudek, s výjimkou otázek osobního stavu a spáchání trestného činu, které jsou, jak již bylo shora uvedeno, výjimkou ze zásady volného hodnocení důkazů.

K zodpovězení otázky, zda určité jednání naplňuje znaky trestného činu, jsou bezpochyby příslušné orgány činné v trestním řízení v řízení vedeném dle trestního řádu. Služebnímu funkcionáři rozhodujícímu o propuštění policisty ze služebního poměru je pak toliko zákonem umožněno učinit si o této předběžné otázce samostatný úsudek. S ohledem na velmi krátkou lhůtu 2 měsíců dle § 42 odst. 4 služ. zák., v níž musí služební funkcionář o propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. rozhodnout, bude zpravidla nezbytné, aby si služební funkcionář závěr o uvedené otázce učinil skutečně zcela samostatně. Právě proto však logicky vznikají případy, kdy se řešení předběžné otázky, zda určité jednání má znaky trestného činu, ze strany služebního funkcionáře ukáže být následně mylné, jak tomu je i v posuzované věci.

Bude-li tedy po právní moci rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. policista zproštěn obžaloby pro skutek, pro nějž byl ze služebního poměru propuštěn, a to z důvodů dle § 226 písm. a) až c) trestního řádu, má taková skutečnost dle krajského soudu pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru zásadní význam. Posouzení charakteru jednání, pro které k propuštění ze služebního poměru došlo, totiž vytváří nepřehlédnutelnou vazbu mezi trestním řízením a řízením o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru, byť se jedná o řízení samostatná (shodně také např. rozsudky KS v Hradci Králové sp. zn. 30 Ad 9/2012 a 30 Ad 7/2011).

Krajský soud proto uzavírá, že rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění žalobce ze služebního poměru záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo následně rozhodnuto příslušným orgánem (soudem v trestním řízení) jinak, a tudíž je zákonný důvod pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. b) služ. zák. dán. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z důvodu, že se žalobce dopustil jednání majícího znaky trestného činu, ačkoli bylo následně orgány činnými v trestním řízení zjištěno, že tomu tak není, totiž musí být revidováno, neboť je nezákonné. Správní orgány tak nesprávnou interpretací pojmu „předběžná otázka“ v § 192 odst. 1 písm. b) služ. zák. zatížily řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Proto soud napadené rozhodnutí bez jednání dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a vrátil dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému k dalšímu řízení.

Pro úplnost je třeba uvést, že odkaz žalovaného na rozhodnutí NSS, sp. zn. 6 As 39/2009 na posuzovaný případ nedopadá. Žalovaný odkazem na uvedené rozhodnutí podporoval svou úvahu o nesprávném výběru procesního prostředku ochrany práv žalobcem. Soud se však s tímto názorem neztotožňuje, neboť důvodem pro změnu rozhodnutí o propuštění není toliko odlišný právní názor orgánů činných v trestním řízení či dokonce změna judikatury o rozhodné otázce, jak se snaží dovodit žalovaný, nýbrž rovněž odlišný závěr o skutkovém stavu učiněný orgány činnými v trestním řízení.

Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 7.800,- Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 4.200,- Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 2.100,- Kč stanovena dle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600,- Kč, tj. 2 x 300,- Kč dle § 13 odst. 3 AT. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle ust. § 149 o.s.ř. per analogiam.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 6.3.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu